

Η Ιλχάμ και η οικογένειά της

27/4/2017

"Η Ελλάδα είναι πολύ ωραία, θα θέλαμε να ζήσουμε εδώ αλλά τελικά μάθαμε ότι θα εγκατασταθούμε στη Γερμανία. Είμαστε στην Ελλάδα έναν χρόνο και δύο μήνες. Ταλαιπωρηθήκαμε πολύ, πρώτα μέναμε σε σκηνές σε κέντρα διαμονής στο Κιλκίς και αργότερα σε διαμέρισμα όπου όμως δεν ήμασταν ποτέ μόνοι, πάντα συγκατοικούσαμε με άλλες οικογένειες και ήταν μεγάλη ταλαιπωρία, επικρατούσε διαρκώς φασαρία. Επιπλέον, το κορίτσι μου εδώ και δύο χρόνια δεν έχει πάει σχολείο, αν εξαιρέσουμε τον τελευταίο έναν μήνα στην Αξιούπολη.

Πριν από τον πόλεμο, ο σύζυγός μου, ο Νεχάντ, ήταν υπάλληλος της πολεοδομίας ενώ δίδασκα γαλλικά στο δημόσιο σχολείο στην πόλη Ντέιρ Αλ Ζορ. Αφήσαμε τη ζωή μας στη Συρία γιατί ο πόλεμος ρήμαξε την όμορφη πόλη μας. Η κόρη μου, η Λιν, δεν πήγαινε πια σχολείο, αφού είχε καταστραφεί. Στο μεταξύ, γεννήθηκε και ο γιος μας, ο Μουσταφά, που όταν αφήσαμε την Συρία ήταν μόλις 4 μηνών. Ξεκινήσαμε με τα πόδια να διασχίσουμε επικίνδυνα εδάφη μέχρι την Τουρκία. Περπατούσαμε στο βουνό, ήταν τρομακτικό. Υπήρξε περίπτωση που αστυνομικοί κόλλησαν το όπλο στο κεφάλι του μωρού μου και μας απειλούσαν, περάσαμε δύο μέρες στο τμήμα. Μετά από δύο απόπειρες καταφέραμε να περάσουμε τα σύνορα με την Τουρκία και από εκεί, πολύ σύντομα, βρεθήκαμε στη Χίο.

Εξ αιτίας του πολέμου, η οικογένειά μας διασκορπίστηκε. Οι γονείς μου βρίσκονται στη Σαουδική Αραβία, έχω μια αδερφή στη Δαμασκό, ο αδερφός μου έχει μείνει στην Ντέιρ Αλ Ζορ. Οι άλλες μου τρεις αδερφές είναι ήδη στη Γερμανία, η τελευταία ταξίδεψε μόλις την προηγούμενη βδομάδα.

Έχουμε πολλά όνειρα για τη ζωή μας στη Γερμανία. Το πρώτο, είναι να μείνουμε επιτέλους σε ένα κανονικό σπίτι, μόνοι μας. Σίγουρα, θα πρέπει να βρω το συντομότερο μια δουλειά, την έχω ανάγκη ως δραστήριος άνθρωπος, καταρχάς. Επίσης, η Λιν πρέπει να συνεχίσει το σχολείο, να σπουδάσει. Και φυσικά, περιμένω μια όμορφη ζωή για τον γιο μου. Να κοιμάται ήσυχος. Δεν έχει κοιμηθεί ποτέ κάπου ήσυχα. Ονειρεύομαι να μπορέσω να αγοράσω ξανά καινούργια ρούχα για όλους μας, είναι τόσα αυτά που θέλω να κάνω!

Ελπίζω ότι με το σύζυγό μου θα μπορέσουμε να αφήσουμε πίσω μας όσα άσχημα ζήσαμε και να κοιτάξουμε το μέλλον. Από τότε που φύγαμε, δεν περνά μέρα που να μην σκέφτομαι την Συρία. Μου άρεσε η ζωή μου, η πόλη μου, το σπίτι μου, το σχολείο που δίδασκα, οι μαθητές μου. Είχα την οικογένεια και τους φίλους μου. Αλλά ο πόλεμος μάς τα πήρε όλα και πρέπει να ξεκινήσουμε από την αρχή. Δεν θα με πείραζε να πηγαίναμε και στην Γαλλία, αφού μιλάω τη γλώσσα, αλλά ευτυχώς στη Γερμανία θα ξαναδώ τις αδερφές μου".